

Р Е Ш Е Н И Е № 744

гр.Перник, 21 ноември, 2014 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, в публично заседание проведено на единадесети ноември през две хиляди и четиринадесета година, в състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при секретаря Е.В.***, като разгледа докладваното от съдията административно дело № 746/2014 г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 215, ал. 1 от ЗУТ във връзка с и 145, ал. 1 и сл. от АПК и е образувано по жалба на П.Й.П.,***, срещу Заповед № 1468 от 24.IX.2014 г. на ИД Кмет на община Перник, с която е разпоредено премахването на незаконен строеж, представляващ "насип" изграден върху общински терен – УПИ – I – за жилищно строителство и магазини, кв. 160, по плана на кв. ***. От жалбоподателя се развиват съображения за незаконосъобразност на заповедта, като издадена в нарушение на материално правни норми по ЗУТ и при неизяснена фактическа обстановка, тъй като за строителството има издадени строителни книжа в периода 1985 – 1987 г.

Ответната страна - Кмета на община Перник, чрез процесуалния си представител изразява становище, че жалбата е неоснователна. Моли оспорването да бъде отхвърлено и да се присъди юрисконсулско възнаграждение.

Административен съд - Перник, след преценка на събраните по делото доказателства, становищата на страните и проверка на оспорвания административен акт от фактическа и правна страна намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в 14-дневен срок по чл. 215, ал. 4, изр. 1 от ЗУТ от лице, имащо правен интерес и срещу надлежна страна.

В община Перник е препратена по компетентност жалба от 4.VI.2014 до РДНСК Перник от жители на гр. Перник с твърдения за извършен незаконен строеж в междублоково пространство зад блокове №№ *** на ул.***. Строежът представлява насип на земна маса за осигуряване на достъп до гараж в жилищна сграда – бл. 15.

На 03.VII.2014 г. служители при община Перник са съставили констативен протокол, на основание на който е издаден и констативен акт. Насипът е описан по приблизителни размери. Има и графична част, в която е онагледен и ситуиран. На тази проверка не е присъствал жалбоподателя, но това не се отчита като процедурно нарушение.

Видно от нотариален акт за собственост, жалбоподателят като член на ЖСК се легитимира за собственик на жилищен имот и гараж. Жилищната сграда е построена на годно правно основание, а считано от 2005 г. е въведена в експлоатация. В период предшестваш проверката на общинска администрация, живущи в бл. 15 са поискали от местната администрация издаване на разрешение за дейности по осигуряване на нормален достъп до имотите си от междублоковото пространство. Няма данни общинската администрация да е уважила искането им.

Въз основа на изложеното по-горе със оспорваната заповед и.д. Кмет на Община Перник е наредил на жалбоподателя, като възложител по ненаименован договор за насипване на земна маса от 100 кв.м. в междублоковото пространство да премахне "насипа".

Разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК задължава съда да обсъди не само основанията, посочени от оспорвания, а да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК. С оглед на това и при

установената по-горе фактическа обстановка, съдът намира подадената жалба за неоснователна. Доводите за това са следните:

Оспорената по съдебен ред заповед е издадена от компетентен орган, в рамките на неговата компетентност, съгласно чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ. По силата на разпоредбата на чл. 225а, кметът на общината или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед за премахване на строежи от четвърта до шеста категория, незаконни по смисъла на чл. 225, ал. 2, или на части от тях. Процесният строежът е от VI категория, съгласно нормата на чл. 137, ал. 1, т. 6 от ЗУТ, поради което органът има и материална компетентност да издаде този акт.

Обжалваната заповед е издадена в предвидената от закона писмена форма за валидност по чл. 59, ал. 2 от АПК с оглед липсата на изрични правила за съдържанието на акта в чл. 225, ал. 1-3 от ЗУТ. По същество в нея се съдържат фактически констатации и препращане към съставения констативен акт, както и правните основания за издаването ѝ. Същата има предвидените от закона реквизити, вкл. разпоредителна част, посочени са адресатите на същата, както и възможността за нейното обжалване в законоустановения срок пред съответния Административен съд. Специалното изискване, съдържащо се в ал. 3 на тази правна норма от ЗУТ за съставяне на констативен акт е спазено, както и изискванията на АПК за мотивиране на административния акт. Участвалият по реда на чл. 18, ал. 1, пр. първо от АПК жалбоподател заяви, че не желае събиране на други доказателства, като оспорва акта на процесуално основание и по целесъобразност. С оглед на изложеното следва да се приеме, че доказателствената сила на констативния протокол не е оборена в настоящето производство. Съдът кредитира неоспорените от жалбоподателя констатации, обективирани в констативния акт, относно вида и характера на процесния строеж. Въз основа на това се приема, че с оглед на функционалното предназначение на "насипа" и неговата техническа характеристика, както и начина му на изпълнение и като се съобрази с посочените по-горе размери и ползването му по предназначение, намира, че е безспорно установена липсата на разрешение за изграждането му, а и по тези обстоятелства не е налице формален спор между страните.

Съгласно чл. 148 от ЗУТ строежи могат да бъдат извършвани само ако са разрешени по реда на същия закон. Разрешението за строеж се издава на възложителя въз основа на одобрен технически или работен инвестиционен проект, когато такъв се изисква. В атакуваната заповед изрично се посочва, че строежът се счита за незаконен, тъй като неговата реализация е извършена без така изискуемото се разрешение за строеж в нарушение на посочените правни норми. Съгласно чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ незаконен е строежът, който е извършен или който се извършва без одобрени инвестиционни проекти и/или без разрешение за строеж. При това положение на изследване в настоящото производство подлежи обстоятелството представлява ли описаният в заповедта обект "строеж" по смисъла на пар. 5, т. 38 от ДР на ЗУТ. Съобразно т. 38 *"строежи" са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от ЗКН и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението.* Описанието на извършените строителни работи в оспорваната заповед, а именно - насип, който е с размери площ – 100 кв.м и височина - над 1 метър, дава основание на съда да формира извод, че същият отговоря на характеристиките за "строеж". Дефиницията на понятието "строеж" - § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, разгледана през призмата на правилата и нормативите въобще за застрояване, уредени в ЗУТ, сочи, че строеж е изпълнение на изкопни работи, водещи до трайно и съществено изменение на същността и характеристиките на имота /земя или сграда/ с или без промяна в начина на ползването на имота.

Разпоредбата на чл. 147, ал. 1, т. 8 от ЗУТ, изисква за изкопи с дълбочина до 1м и площ до 30 кв. м. издаване на разрешение за строеж, с оглед на което се подкрепя изведения по-горе извод, че обектът представлява строеж по смисъла на пар. 5, т. 38 от ДР на ЗУТ. От тази разпоредба е видно, че извършването на изкопни и насипни работи е уредено от закон като е установен разрешителен режим и за тях се изисква разрешение за строеж, тоест тези дейности представляват строеж. В този смисъл е и Решение № 12722 от 14.12.2007 г. на ВАС по адм. д. № 8618/2007 г., II о. Ако изкопът/насипът е с размери над посочените в чл. 147, ал. 1, т. 8 от ЗУТ се изисква и инвестиционен проект. Обектът, подлежащ на премахване не се включва и в изключенията по чл. 151 от ЗУТ.

Не е спорно по делото обстоятелството, че процесния незаконен строеж се осъществява без изискуемато се строително разрешение, представлява строеж по смисъла на пар. 5, т. 38 от ДР на ЗУТ и не попада в изключителната хипотеза по чл. 151 от ЗУТ, което е достатъчно основание за квалифициране на същия като незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ. Констатациите на извършилите проверката технически органи, залегнали в констативния акт не са оборени в съдебното производство, а липсата на изискуемите строителни книжа не се оспорва от жалбоподателите.

В хода на административното производство са установявани факти и събирани доказателства за извършване на строителство в нарушение на чл. 148, ал.1 от ЗУТ, т.е. без строителни книжа. Липсата на строителни книжа е вписана като основание и в констативния акт от проверяващите длъжностни лица. Позоваване на тази разпоредба има и в оспорваната заповед.

По така изложените съображения, оплакванията в жалбата се явяват неоснователни. Оспорването срещу атакуваната заповед следва да бъде отхвърлено, тъй като не се констатираха отменителни основания по чл. 146 от АПК.

С оглед изхода на делото, в тежест на жалбоподателя ще се възложат направените и неоспорени разноси от административния орган, представляващи юрисконсулско възнаграждение в размер на 600 лева.

Според чл. 137, ал. 1, т. 6 във вр. с чл. 147 от ЗУТ в случая е налице строеж от шеста категория, а съгласно чл. 215, ал. 7 от ЗУТ, решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Предвид горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на П.Й.П.,***, срещу Заповед № 1468 от 24.IX.2014 г., на ИД Кмет на Община Перник.

ОСЪЖДА П.Й.П.,*** да заплати на Община Перник сумата от 600 (шестотин) лева, разноси по делото.

Решението е окончателно.

Съдия:/п/

: